

Energetický regulační úřad

Ing. Alena Vitásková
předsedkyně

Č. j.: 03703- 28/2011-ERÚ

V Jihlavě dne 14. ledna 2013

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti TEPLO Rumburk, s.r.o., se sídlem Lesní 92, Rumburk, PSČ 408 01, IČ: 254 07 104, zastoupené [REDAKCE], proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu vydanému dne 26. září 2012 pod č. j.: 03703-24/2011-ERÚ (sp. zn.: OLP-03703/2011-ERÚ), kterým bylo společnosti TEPLO Rumburk, s.r.o., podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“) uložena pokuta ve výši 700 000 Kč za to, že sjednala pro rok 2011 v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ předběžnou cenu tepelné energie, jejíž výše a kalkulace nebyla v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1 zákona o cenách, čímž spáchala správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách, a kterým bylo podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, jsem podle § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu, na návrh rozkladové komise ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, rozhodla takto:

Rozklad společnosti TEPLO Rumburk, s.r.o., se sídlem Lesní 92, Rumburk, PSČ: 408 01, IČ: 254 07 104, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu vydanému dne 26. září 2012 pod č. j.: 03703-24/2011-ERÚ (sp. zn.: OLP-03703/2011-ERÚ) zamítám a napadené rozhodnutí potvrzuji.

Odůvodnění:

Dne 16. srpna 2011 oznámil Energetický regulační úřad (dále též "ERÚ" nebo "správní orgán") společnosti TEPLO Rumburk, s.r.o., se sídlem Lesní 92, Rumburk, PSČ 408 01, IČ: 254 07 104 (dále jen „účastník řízení“) zahájení správního řízení o uložení pokuty z důvodu podezření ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách, kterého se měla dopustit tím, že při uplatňování předběžných cen tepelné energie pro rok 2011 v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ sjednala cenu tepelné energie, jejíž výše a kalkulace neodpovídala podmínkám věcně usměrňovaných cen podle § 6 odst. 1 zákona o cenách. Správní řízení o uložení pokuty bylo zahájeno na základě protokolu vydaného pod č. 01192/2011-ERÚ ze dne 15. června 2011 pořízeného o výsledku cenové kontroly uskutečněné u účastníka řízení.

Rozhodnutím vydaným dne 11. ledna 2012 pod č. j.: 03703-14/2011 uložil Energetický regulační úřad podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách účastníku řízení pokutu ve výši 700 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách a uložil mu povinnost uhradit náklady řízení. Podle odůvodnění rozhodnutí dospěl

Energetický regulační úřad k závěru, že účastník řízení do předběžné ceny tepelné energie pro rok 2011 v cenové lokalitě „Rumburk – CZT Podhájí“ neoprávněně zahrnul náklad ve výši 7 768 551 Kč v položce „Finanční leasing“ a náklad ve výši 516 500 Kč v položce „Opravy a údržba“. Tím došlo k porušení bodu (1.1) cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 1/2010 ze dne 11. října 2010, k cenám tepelné energie (dále jen „cenové rozhodnutí“).

Dne 26. ledna 2012 obdržel Energetický regulační úřad rozklad účastníka řízení, ve kterém napadl všechny výroky prvostupňového rozhodnutí. Z důvodů uvedených v částech I. až III. rozkladu účastník dovedl, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve skutkových zjištěních, argumentačně je v rozporu s právem a navrhl, aby jej předsedkyně Energetického regulačního úřadu v celém rozsahu zrušila. V části I. rozkladu účastník řízení namítl nedostatek pravomoci a působnosti ERÚ k provádění kontroly dodržování zákona o cenách v energetických odvětvích. Dále měl podle účastníka řízení správní orgán postupovat podle § 133 odst. 2 správního řádu, jestliže existovala věcná příslušnost dvou správních orgánů. V části II. rozkladu účastník řízení konstatoval, že náklady spojené s užíváním technologie soustavy CZT lze uplatnit jako finanční leasing, takže právní posouzení ERÚ není správné. V části III. rozkladu účastník řízení konečně rozporoval závěry ERÚ ve věci nákladů na opravy a údržbu. Účastník řízení namítl, že šlo o náklady na ověřování měřidel tepla, takže se jednalo o ekonomicky oprávněné náklady.

Rozhodnutím předsedkyně Energetického regulačního úřadu vydaným dne 6. dubna 2012 pod č. j.: 03703-18/2011-ERÚ bylo prvostupňové rozhodnutí pro neodůvodněnost, resp. nepřezkoumatelnost některých závěrů zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Správnímu orgánu bylo doporučeno, aby se při opakovaném projednání věci podrobněji zabýval pořizovací cenou pronajatého majetku a následně posoudil, zda výše nájemného hrazená kontrolovanou osobou na základě smlouvy o nájmu technologie ve znění dodatku č. 4 je dlouhodobě obvyklá ve smyslu § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách. Ohledně námitek účastníka řízení bylo mimo jiné konstatováno, že nenastaly důvody pro aplikaci § 133 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť mezi oběma orgány státní správy nedošlo ke sporu. Odvolací správní orgán dále vyslovil názor, že uzavřená smlouva je podle ustálené judikatury smlouvou nájemní, nikoliv leasingovou.

Dne 30. dubna 2012 a opakovaně dne 13. června obdržel ERÚ vyjádření účastníka řízení k podkladům ve správním řízení, v němž setrval na svých předchozích závěrech ohledně naplnění podmínek pro aplikaci § 133 odst. 2 správního řádu, oprávněnosti nákladů na ověřování měřidel i klasifikace předmětné smlouvy jako leasingové. V poslední jmenované věci odkázal na judikaturu Ústavního soudu, podle níž je nutné se v případě interpretační konkurence řídit pro účastníka nejpriznivějším výkladem. Účastník řízení navíc zpochybnil oprávnění ERÚ posuzovat otázky obvyklé výše nájemného, ekonomickou oprávněnost pořizovaných technologií a přiměřenost zisku.

Rozhodnutím vydaným dne 26. září 2012 pod č. j.: 03703-24/2011-ERÚ uložil Energetický regulační úřad opětovně účastníku řízení podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách pokutu ve výši 700 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách a povinnost uhradit náklady řízení. Energetický regulační úřad zopakoval, že účastník řízení v dané cenové lokalitě uplatnil v položce „Finanční leasing“ náklad ve výši 14 750 001 Kč, přičemž se však svým charakterem nejedná o leasing, ale nájem. Vzhledem k tomu, že účastník řízení mohl do předběžné kalkulace ceny pro rok 2011 zahrnout maximální výši nájmu 6 981 450 Kč, uplatnil tak náklad o 7 768 551 Kč vyšší. Tím porušil ustanovení bodu (1.1) cenového rozhodnutí, neboť výše nákladu na nájem nebyla v souladu

s bodem (2.3.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí. Kromě toho účastník řízení uplatnil v položce „Opravy a údržba“ náklad ve výši 781 500 Kč, což je rovněž o 516 500 Kč více, než odpovídalo ekonomicky oprávněným nákladům. Energetický regulační úřad rovněž konstatoval, že pokutu je možné v daném případě udělit až do výše 41 425 255 Kč. Pokuta uložená ve správním řízení má proto hlavně upozorňovací a preventivní charakter.

Dne 12. října 2012 obdržel Energetický regulační úřad rozklad účastníka řízení. V rozkladu účastník řízení navrhl, aby předsedkyně ERÚ správní rozhodnutí v plném rozsahu zrušila, neboť nemá oporu ve skutkových zjištěních a argumentace ERÚ je v rozporu s právem. Účastník řízení setrval na názoru, že v dané věci došlo ke konfliktu věcné působnosti dvou správních orgánů (ERÚ a SEI), takže ERÚ měl dodržet postup podle § 133 odst. 2 správního řádu. Účastník řízení neustoupil ani v tom, že uzavřená smlouva o nájmu technologie splňuje podle ustálené judikatury i názorů publikovaných v odborné literatuře definiční znaky finančního leasingu, z nichž nejvýznamnější je jednoznačně formulované oprávnění a povinnost účastníka řízení jako nájemce koupit pronajatý majetek bezprostředně po skončení nájemní smlouvy. Podle účastníka řízení právním hodnocením uzavřené smlouvy ERÚ svévolně překračuje zákonnou kompetenci, která je vázána výhradně na kontrolu cen v energetice, nikoli na kontrolu leasingových splátek u finančního leasingu, a zasahuje tak protiprávně do smluvní volnosti účastníků obchodně právního vztahu.

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Podle § 89 odst. 2 správního řádu posuzuje odvolací správní orgán soulad správního řízení a napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Na základě podaného rozkladu jsem jako předsedkyně Energetického regulačního úřadu po jeho projednání v rozkladové komisi a v souladu s jejím doporučením shledala, že rozklad není důvodný.

Účastník řízení roztřídil i ve svém druhém rozkladu námitky do tří ucelených částí, a sice (i) pravomoc a působnost ERÚ, (ii) finanční leasing a (iii) opravy a údržba.

ad (i) V první části svého rozkladu účastník řízení poukazuje na to, že ERÚ jakožto správní orgán napadeným rozhodnutím nerespektoval zásadu legality. Správní orgán nesmí zneužívat svou pravomoc, resp. smí ji uplatňovat k účelu a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Účastník řízení uvádí, že v případě konfliktu věcné působnosti dvou orgánů státní správy (tj. konfliktu působnosti SEI a ERÚ), měl ERÚ dodržet postup podle § 133 odst. 2 správního řádu, podle něhož považuje-li se několik správních orgánů za příslušné k řízení v téže věci, jsou povinny to bezodkladně oznámit nejbližše společně nadřízenému správnímu orgánu (u ústředních orgánů Nejvyššímu správnímu soudu), který jejich spor rozhodne. ERÚ nerespektoval názor účastníka řízení, který od počátku správního řízení na porušení příslušného ustanovení upozorňoval. Uskutečněné správní řízení je tudíž zcela nezákonné.

Námitka účastníka řízení není důvodná. Podle ustanovení § 2c písm. a) zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění účinném do 17. srpna 2011, vykonával ERÚ působnost při uplatňování, regulaci, sjednávání a kontrole cen v oblasti energetiky. Podle § 3 odst. 3 uvedeného zákona prováděla SEI kontrolu dodržování cenových předpisů v energetice. V rozhodné době tedy byl jak Energetický regulační úřad, tak Státní energetická inspekce zákonem zmocněny k provádění kontroly cen v energetice. Pokud měla kontrolní činnost zákonný podklad, nemohlo dojít v daném případě o porušení zásady zákonnosti, jak tvrdí účastník řízení.

Proč by měla být působnost dvou státních orgánů v oblasti kontroly monopolních subjektů protiústavní nebo nedemokratická účastník řízení nevysvětluje. Správní řád však tuto situaci předpokládá, pokud v § 48 odst. 1 správního řádu zakotvuje pravidlo litispendence. Podle něj brání zahájení správního řízení u některého správního orgánu tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu. V případě překážky litispendence tedy správní řád výslovně předjímá, že může dojít ke konkurenci příslušnosti více správních orgánů, aniž by tím došlo ke kompetenčnímu sporu, který je nutný řešit procedurou podle § 133 správního řádu.

Rozdílný názor správního orgánu a účastníka řízení ve věci aplikovatelnosti § 133 odst. 2 správního řádu zakládá jeho vadná formulace. První podmínková věta souvětí ("Považuje-li se několik správních orgánů za příslušné k řízení v téže věci") totiž směřuje ke kompetenční konkurenci správních orgánů, zatímco druhá vedlejší věta ("který jejich spor rozhodne") hovoří explicitně o kompetenčním sporu. Konkurence a spor jsou sice blízké, ale odlišné situace, proto dané ustanovení vyznívá víceznačně. Pokud účastník řízení tvrdí, že nastaly podmínky pro aplikovatelnost daného ustanovení, odvolává se (implicitně) na první část ustanovení, správní orgán se dovolává druhé části, neboť od počátku tvrdí, že kompetenční spor v dané věci nenastal, resp. ani nastat nemohl, neboť Státní energetická inspekce u účastníka řízení cenovou kontrolu ve stejné době neprováděla.

Pokud je z tohoto důvodu jazykový výklad sporný, systematický výklad vyznívá ve prospěch stanoviska (postupu) správního orgánu. Systematický výklad relevantních ustanovení správního řádu obsahuje komentáře ke správnímu řádu: „S ustanovením § 133 odst. 2 souvisí § 48 odst. 1, resp. § 66 odst. 1 písm. e) a § 66 odst. 2. Z těchto ustanovení vyplývá, že pokud je u některého správního orgánu zahájeno řízení, brání tato skutečnost tomu, aby v téže věci a z téhož důvodu bylo řízení zahájeno u jiného správního orgánu, a pokud se tak přesto stane, je tato skutečnost důvodem pro zastavení řízení u toho správního orgánu, který tuto překážku řízení zjistí, tedy u toho, který zahájil řízení později. Nastane-li však taková situace, tzn. konkurence dvou souběžně probíhajících správních řízení v téže věci, a k zastavení řízení nedojde, je to důvod pro postup podle ustanovení o sporech o věcnou příslušnost." (Vedral, J. Správní řád – Komentář. 1. vyd. Praha: Nakladatelství Polygon, 2006, s. 724).

Zvolený postup Energetického regulačního úřadu podporují i logické úvahy ad absurdum. Pokud by se na Nejvyšší správní soud měly obracet správní orgány už při kompetenční konkurenci, nikoliv sporu, musel by být příslušný soudní orgán těmito případy přetížen (mimo jiné by tam musely skončit všechny kontroly prováděné SEI nebo ERÚ), a to zcela zbytečně, pokud dané situace řeší jednoduchá pravidla (např. překážka litispendence), které umožňují konkurujícím si orgánům vypořádat se s danými situacemi bez pomoci nadřízených orgánů nebo dokonce soudu.

Konečně lze v této souvislosti odkázat i na judikaturu českých soudů. Krajský soud v Brně ve svém rozhodnutí č. j.: 62 A 7/20010-66 (strana 5) v podobném případě konstatoval "že v rozhodnou dobu skutečně zmocňoval zákon č. 265/1991 Sb. ke kontrole cen v energetice jak žalovaného (tj. ERÚ), tak Státní energetickou inspekci. Soud rovněž souhlasí s žalobcem, že úprava, která dává tutéž pravomoc více státním orgánům, není vhodná, neboť může odcházet ke sporům o věcnou příslušnost. Na druhou se soud shoduje se žalovaným, že v daném případě k takovému sporu nedošlo, neboť ze spisu není zřejmé, že by kontrolu cen u žalobce prováděla vedle žalovaného i Státní energetická inspekce. Ostatně ani žalobce nic takového netvrdí. Za tohoto stavu nelze hovořit o existenci sporu o věcnou příslušnost, při níž měl žalovaný postupovat podle § 133 správního řádu nebo dokonce vyvolat řízení podle

soudního řádu správního. Přestože tedy soud v obecné rovině považuje právní úpravu zakotvenou v zákoně č. 265/1991 Sb. účinnou v době rozhodování žalovaného za přinejmenším nevhodnou, nejedná se však o skutečnost, která by jakkoli atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí. V dané věci prováděl kontrolu cen toliko žalovaný jako věcně příslušný správní orgán podle § 2c písm. a) zákona č. 265/1991 Sb. Žádný jiný orgán tutéž kontrolu neprováděl a ke sporu o věcnou příslušnost tedy nedošlo. Současné nedošlo ani k porušení zásady legality, neboť žalovaný měl k provádění kontroly jasné zákonné zmocnění.

ad (ii) Účastník řízení zásadně nesouhlasí se závěry týkající se položky „Finanční leasing“, kde Energetický regulační úřad konstatoval, že nejde o leasing, nýbrž o nájem ve smyslu bodu (2.3.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí. Účastník řízení odmítá argumentaci, že smlouva o nájmu technologie nemůže být smlouvou o finančním leasingu, neboť nespécifikuje pořizovací cenu předmětu leasingu. Účastník řízení upozorňuje, že bylo sjednáno odkoupení předmětu leasingu bezprostředně po skončení smlouvy. Dále znovu zdůrazňuje, že smlouva o finančním leasingu je smlouvou nepojmenovanou a žádný zákonný předpis tedy nestanoví její podstatné náležitosti – ERÚ nemůže takové podstatné náležitosti vytvářet vlastním výkladem. Účastník se taktéž domnívá, že je v dané věci prostor pro uplatnění zásad in dubio pro libertate a zásadou in dubio mitius. Kromě toho konstatuje, že výše leasingových splátek není cenou regulovanou a není v kompetenci ERÚ posuzovat, zda je ve výši obvyklé. Účastník řízení podotýká, že závěry ERÚ jsou v rozporu se závěry Státní energetické inspekce týkajícími se totožné smlouvy.

Námítky účastníka řízení nejsou důvodné. Rozlišení mezi nájmem a finančním leasingem je z logického hlediska typologií, nikoli klasifikací. Mezi oběma typy existují smíšené mezistupně, čehož nejlepším příkladem je dotyčná smlouva, kterou podle vlastního textu nelze podřadit jednoznačně pod žádný z obou typů. Diskuse účastníka řízení a správního orgánu je v daném případě vyčerpána a nerozhodnutelná, takže k ní není třeba nic dodávat. Nicméně podstatná je neustále otázka posouzení oprávněnosti výše nákladů uplatňovaných v ceně tepelné energie spojených s užíváním energetického zařízení. Tuto otázku Energetický regulační úřad v napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem posoudil a řádně odůvodnil své závěry o tom, že náklad ve výši 14 750 000 Kč vynakládaný účastníkem řízení na základě smlouvy o finančním leasingu nelze v částce 7 768 551 Kč považovat za náklad ekonomicky oprávněný v ceně tepelné energie. Účastník řízení ve svých námítkách nebyl schopen vysvětlit, proč by řádný hospodář tyto náklady vynakládal, aby jejich vynakládání bylo ekonomicky racionální (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu pod sp. zn.: 2 Afs 109/2007). Energetický regulační úřad proto postupoval na základě racionální úvahy o tom, že takový náklad nelze v celé výši považovat za ekonomicky oprávněný v ceně tepelné energie, protože předmětné energetické zařízení lze užívat za podstatně nižších nákladů. Na této úvaze nemohla nic změnit skutečnost, že náklad ve výši 14 750 000 Kč je účastníkem řízení hrazen na základě smlouvy o finančním leasingu. Podstata kontrolní činnosti Energetického regulačního úřadu ve smyslu zákona o cenách především spočívá v tom, že uplatňované náklady v ceně tepelné energie jsou podrobeny přezkumu jejich ekonomické nezbytnosti a racionality jejich vynakládání.

Energetický regulační úřad opřel své rozhodnutí správně o fakt, že sám účastník řízení vede v rámci svého účetnictví předmětnou položku ve výši 14 750 000 Kč jako nájem (s příslušnou sazbou daně z přidané hodnoty), a také o skutečnost, že účastník řízení až do roku 2010 v předložených kalkulacích tepelné energie uplatňoval náklad podle dotyčné smlouvy o nájmu technologie pouze v položce „Nájem“, přičemž kalkulace ceny tepelné energie i podle dříve platných cenových rozhodnutí také obsahovala položku „Finanční

leasing“. Pokud tedy sám účastník řízení považuje (považoval) danou smlouvu za nájemní, pak je změna jeho názoru zcela účelová a nelze ji akceptovat. Z tohoto důvodu není v daném případě ani prostor pro uplatnění zásad "in dubio pro libertate" a "in dubio mitius".

Pokud se účastník řízení domnívá, že výše leasingových splátek není cenou regulovanou a není v kompetenci ERÚ splátky posuzovat, pak je třeba konstatovat, že Energetický regulační úřad dospěl k závěru, že se v případě smlouvy o nájmu technologie jedná o nájem a nikoli o finanční leasing. Z toho důvodu Energetický regulační úřad také aplikoval příslušná ustanovení cenového rozhodnutí stanovující podmínky pro určení nájmu jako ekonomicky oprávněného nákladu v ceně tepelné energie. Cenové rozhodnutí ERÚ nijak neomezuje výši nájmu, kterou si pronajímatel s nájemcem mezi sebou sjednají, ale stanovuje, jaká výše nájmu je ekonomicky oprávněným nákladem v ceně tepelné energie.

K absenci kompetence je třeba zdůraznit, že regulovaná cena tepelné energie je věcně usměrňovanou cenou ve smyslu § 6 zákona o cenách. Je proto absurdní, aby kontrolní orgán nemohl kontrolovat výši nákladů tvořících cenu tepelné energie vynaložených v souvislosti s výrobou a rozvodem tepelné energie a hodnotit jejich ekonomickou oprávněnost, neboť by tím byl zcela zmařen jak účel regulace cen, tak účel jejich kontroly.

Pokud se jedná o tvrzenou závaznost závěrů Státní energetické inspekce, pak je třeba znovu zdůraznit, že v souladu s ustanovením § 73 odst. 2 správního řádu je rozhodnutí Státní energetické inspekce pro Energetický regulační úřad závazné pouze ve výrokové části. Závaznost je chápána ve smyslu materiální právní moci rozhodnutí a vztahuje se pouze k zásahům do obsahu konkrétního vydaného rozhodnutí. Nadto však lze podotknout, že Státní energetická inspekce charakter smlouvy nedokázala vůbec posoudit, a z rozhodnutí nijak nevyplývá, že by předmětná smlouva byla posouzena jako smlouva o finančním leasingu.

ad (iii) Účastník řízení upozornil ve svém rozkladu také na fakt, že ERÚ se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s právním názorem účastníka, že náklady na ověřování (revizi) měřidel, které byly uplatněny v položce „Opravy a údržba“, jsou ekonomicky oprávněným nákladem v ceně tepelné energie, bez ohledu na to, zda je dodavatel tepelné energie zahrnul do položky „Oprava a údržba“ nebo do položky „Výrobní režie“. Z tohoto jasného konstatování podle účastníka řízení nečiní ERÚ odpovídající právní závěr, když fakticky své hodnocení nezměnil a uvedené náklady hodnotil jako neoprávněné náklady na opravu a údržbu technologie. Účastník dále konstatuje, že argumentace ERÚ si v posouzení ekonomické oprávněnosti popsanych nákladů protiřečí. Právě z důvodu sjednané výše leasingových splátek a celkové ekonomické situace účastníka řízení si v předmětné smlouvě účastník řízení a pronajímatel dohodli, jakým způsobem se bude účastník řízení podílet na nákladech na opravu a údržbu technologie s tím, že zbývající část hradí pronajímatel. Pokud by byly leasingové splátky poníženy a bylo by sjednáno, že veškeré náklady na opravu a údržbu hradí účastník řízení, byla by výsledná kalkulace ceny tepelné energie sice totožná, nicméně pro ERÚ akceptovatelná jako ekonomicky oprávněná.

Ani tato námitka účastníka řízení není důvodná. Podle bodu (1.2) cenového rozhodnutí platí, že ekonomicky oprávněnými náklady v ceně tepelné energie jsou ekonomicky oprávněné náklady nezbytné pro výrobu a rozvod tepelné energie v kalendářním roce, které vycházejí z účetnictví dodavatele tvořeného v souladu s Českými účetními standardy podle jiného právního předpisu. Veškeré ekonomicky oprávněné náklady, které hodlá vůči odběratelům uplatnit, zahrnuje dodavatel do ceny tepelné energie. Podmínky pro určení některých ekonomicky oprávněných nákladů v ceně tepelné energie jsou uvedeny v příloze č. 1 cenového rozhodnutí. Ve smyslu uvedeného lze do ceny tepelné energie promítnout podle

bodů (1.1) cenového rozhodnutí mimo přiměřený zisk a daň z přidané hodnoty pouze ekonomicky oprávněné náklady.

Každý náklad zahrnutý do ceny tepelné energie musí být ekonomicky oprávněný ve smyslu výše citované definice. Za situace, kdy však ze smlouvy o nájmu technologie vyplývá, že náklady na údržbu, revize, kontroly, opravy a zkoušky přesahující částku 200 000 Kč hradí podle skutečných nákladů pronajímatel, tedy osoba odlišná od účastníka řízení, zcela jistě nelze takový náklad pokládat za nezbytný a tudíž ekonomicky oprávněný. V daném případě při zachování této nákladové položky by v podstatě specifikované náklady byly dodavateli uhrazeny dvakrát – jednou pronajímatelem technologie, který je k tomu povinován ze smlouvy, a jednou odběrateli, jimž byly tyto náklady zahrnuty do ceny tepelné energie.

Jak bylo citováno, účastník řízení podotýká, že pokud by byly leasingové splátky poníženy a bylo by sjednáno, že veškeré náklady na opravu a údržbu hradí účastník řízení, byla by výsledná kalkulace ceny tepelné energie totožná, nicméně pro Energetický regulační úřad akceptovatelná jako ekonomicky oprávněná. K tomu je potřeba zdůraznit, že Energetický regulační úřad zkoumal takový skutkový stav, který v kontrolovaném období prokazatelně nastal a jehož existenci ostatně nezpochybňoval ani účastník řízení. Hypotetické možnosti nadnesené účastníkem řízení nelze za daných okolností vyhodnotit, neboť z pohledu cenové regulace se vždy bude konkrétně a individuálně zkoumat, zda do ceny tepelné energie byly promítnuty pouze ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a daň z přidané hodnoty.

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 89 odst. 2 správního řádu jsem jako odvolací správní orgán, vzhledem k výše uvedenému, proto dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, konkrétně zákonem č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů. Napadené rozhodnutí má též náležitosti požadované § 68 správního řádu. Podle § 68 odst. 3 byly uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy Energetického regulačního úřadu, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. V odůvodnění rozhodnutí byly rovněž uvedeny informace o tom, jak se Energetický regulační úřad vypořádal s vyjádřeními účastníka řízení. Z těchto důvodů jsem rozklad účastníka řízení zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze dále odvolat.

[Otisk úředního razítka]

Ing. Alena Vitásková, v. r.
předsedkyně Energetického regulačního úřadu

Rozdělovník:

TEPLO Rumburk, s.r.o. prostřednictvím [REDACTED]